

ЖАННАТ ҚИЗЛАРИ

Асадуллоҳ УРҒАНЧИЙ

وَدَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾

“Мўминларга хушхабар берингки, шакшубҳасиз, улар учун Аллоҳ томонидан катта фазлу марҳамат бордир”.

“Аҳзоб” сураси, 47-оят.

Раҳмати кенг ва чексиз фазл соҳиби бўлмиш ўта Меҳрибон Роббимизни чексиз ҳамду санолар билан поклаймиз. Элчилар охири, одамзотнинг энг яхшиси бўлмиш Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга салавотлар айтамыз.

Азиз биродарим! Бу китобчам сиз ва сизнинг биродарларингиз учундир. Аллоҳ сизни ва биродарларингизни ўз раҳматига буркасин ва кўнглингиз истаётганидан ҳам зиёда – ортиқ неъматларга кўмсин. Барчамизни Ўзининг суюмли бандаларига атаган буюк зиёфату маишат ҳовлиси бўлмиш, кўркам жаннатидан маҳрум қилиб қўймасин.

Келинг, энди сизга охират диёрининг гўзал оқибатларини зикр қилай ва сизга ҳам шу неъматларни тилай.

Одамлар бу бевафо дунё ҳақида кўп гапиришади, ёзишади, ўрганишади ва

билишади. Китобларда, маърузаларда, ҳикмат ва шеърларда энг кўп эътибор қилинадиган мавзу ҳам шу ...

Аммо бу ҳаётимиз охират ҳаёти олдида бир сониячалик бўла олмайди. Бу ~~муддат~~ шунчалик озки, худди бепоён чўлнинг бир зарраси каби ёки денгизу океаннинг бир томчи – қатраси каби оз, деб ҳам муболаға қилолмайсиз. Чунки бунинг мисоли ўзи йўқ! Биз чекланган ҳаётнинг шоҳиди бўлиб турибмиз, аммо чексиз ҳаётдан баҳраманд бўлмагунимизча чекланган ақлимизга сиғдиролмаймиз.

Бир куни дунёнинг эллик минг йилига тенг бўладиган Қиёмат кунида тик турган одамзотга қарата:

... كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾

“... Ерда қанча йил турдинглар?”, деб масхаромуз савол қилинади. Шунда узун умр кўрганлар:

قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ... ﴿١١٣﴾

“Бир кун ё ярим кун...”, дейишади.

“Мўминлар” сураси, 112-113-оятлардан.

Улар бунчалик оз яшаганлари йўқ, балки чексиз ҳаётга рўбарў бўлганлари учун (ҳозир бизга узун кўринган) дунё бир зумлик “арзимас” бўлиб қолди, холос.

... كَانَهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً

مِنْ نَّهَارٍ بَلَّغٌ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

“...Улар ўзларига ваъда қилинаётган азобни кўрадиган Кунда гўё (бу дунёда) фақат кундуздан бир соатгина тургандек бўлиб қолурлар!” “Ахқоф” сураси, 35-оятдан.

Шундай экан, келинг, “арзимас” заррадан эмас, асл ҳаётдан гапирайлик! Асл диёрнинг асалидан гапирайлик! Мазасидан гапирайлик!...

Мен танлаган бу мавзу Қуръон ва Ҳадисда учрайдиган, одамлар орасида онда-сонда эшитилиб қоладиган, араб тилидан хабардор биродарларимиз китобдан ўқиб, таржима қилишга уялиб, ўзлари эса синчиклаб, диққат билан ўқийдиган ҳамда мужоҳидларни кўп қизиқтирадиган “Ҳур” – “Жаннат қизлари” ҳақидадир.

Шуни унутмангки, жаннат қизлари икки

Жаннат қизлари

қисм бўлади:

Биринчиси: Дафъатан жаннатда яратилган – Ҳури айнлар.

Иккинчиси: Ўз амали билан шу мақомга эришган дунёдаги – мўъмина аёллардир. Булар жуда камчиликни ташкил қилади. Албатта кам бўлган нарса ноёб ва яхшироқдир.

Бу мавзунини танлашдан мақсадим: бугунги кунда кўп мусулмонлар ўлимдан қўрқиб қолганлиги, шу сабаб кофирларда журъат пайдо бўлиб, ҳатто инсонийлик ҳаддидан ҳам ошиб кетгани боис, иймон аҳли ўзини чорасиз, деб била бошлаганидан, ўзининг муқаддас бурчи ҳисобланмиш жиҳод сафидан жуда орқада қолиб, дунёнинг икир-чикири билан алданиб, Исломнинг асосий мақсадидан чалғиб, “тирик қолиш” – “тинч яшаш” мақсадида жуда кўп қадриятларидан ажралганидан, маъносиз ва хор ҳаётга рози бўлгандек бир амаллаб кун ўтказаяётганидан афсусланиб, шояд бирор кимса мен сабаб Аллоҳ таолонинг раҳматига сазовор бўлса, деган ниятда Қуръон ва ҳадис чорлаётган, тириклик манбаи ҳисобланмиш шаҳодатга бўлган иштиёқ янада зиёда бўлиши учун “Жаннат қизлари” ҳақида қўлдан келганча эътиборингизга

ҳавола қилдим.

Ўйлайманки, бу саҳифаларни ўқиш билан ўзингизни қизиқтирган баъзи саволларга жавоб топасиз, ёки озгина бўлса ҳам охираат ҳақида ўйлашингизга сабаб бўлар, инша Аллоҳ.

Қуръон бу ҳақда нима дейди?

...وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ... ﴿٢٥﴾

“... Улар учун (жаннатда) покиза жуфтлар бордир...” “Бақара” сураси, 25-оятдан.

Аллоҳнинг шаҳидлар учун тайёрлаб қўйган неъматларини инсон онги тасаввур қила олмайди ва ақли ҳам бовар қилмайди.

كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾

“Биз уларга оҳу кўз ҳурларни жуфти ҳалол қилиб қўйгандирмиз”.

“Духон” сураси, 54-оят.

Аллоҳ субҳонаҳу ва таоло жаннатда солиҳ мўминлар учун, хоссатан мужоҳид-шаҳидлар учун яратиб қўйган аёллар Қуръон истелоҳида ҳуру айн, деб номланади.

Ҳур – ҳавро сўзининг кўплиги бўлиб, кўзининг оқи тиниқ ва қорачиғи тим-қора, деган маънони билдиради. Ийн эса – айно

сўзининг кўплиги бўлиб, катта-катта, яъни шахло кўзлар, деган маънони билдиради.

وَحُورٌ عَيْنٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَلِ اللَّوْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾

“Яна (улар учун) худди яшириб қўйилган марварид мисол оҳу кўз ҳурлар бордир”.

“Воқеа” сураси, 22-23-оятлар.

Қаранг, Раҳмон таоло бизларга ғайбдан бу ҳурлар ҳақида хабар бермоқда. Аслида ғайб, деб бизлардан яширин оламга айтилади, аммо ояти карима “яшириб қўйилган”, дея ифодамоқда. Яширин оламнинг яширилган “марварид”лари ҳақида гап кетяпти. Инсонлар ҳам азиз ва қимматбаҳо бўлган нарсани яширишади. Ошкор ётган буюмнинг қиймати кам бўлади, албатта. Яширилган нарса оммага аталганга қараганда фарқли бўлиб, унинг ўз эгалари бўлади. Лекин бу яширинган бирон буюм эмас, балки бебаҳо оҳу кўзлардир. Уларни на инсон ва на жин кўрган. Булар барча махлуқотдан яширилган.

Яна шуни айтиш мумкинки, рашк қилувчи эр, ўз аёлининг олдинги ҳаётига ҳам рашк назари билан қарайди. Чунки уни кўплаб одамлар кўрган бўлиши, у ҳам кўпни кўрган

бўлиши мумкин. Ваҳоланки, олдин у унга маҳрам бўлмаган эди.

Халқимизда қизларни мақтамоқчи бўлган киши: “онаси ўпмаган”, сўзини ишлатишади. Лекин бу муболаға сўз бўлиб, ҳақиқатдан узоқдир. Бу жаннат қизларини фақат Аллоҳ билади. Агар у Зот бу хабарни бермаганда, бошқа махлуқлар бера олмас эди. Мутлақо кўрмаган ва кўра олмайдиганларга бир нимани тушунтириш мушкул албатта. Шунинг учун Роббул оламин ғайб оламини биз билган ва кўрган, дунёдаги нарсаларга ўхшатиб, тушунтириб беради.

Оятда “марварид”га ўхшатилишини қуйидагича тушунишимиз мумкин. Яширинган, жуда гўзал, кўзни қамаштирувчи, ўта покиза, бебаҳо, кўп эътиборли ва эришиш мушкул.

Биз марварид, деганда, денгиз тубида, чиғаноқда яширинган, кўзни қамаштирувчи қиймат тошни тушунамиз. Унга етиш ҳам осон эмас, албатта. Шунинг учун камдан-кам одамлар бу тош қанақалигини билади. Оддий денгиз тошларига етишиш мушкул бўлгандан кейин, марвариддек қизларнинг висолига

етишиш осон эмас албатта.

Бахтли куёвларга аталган, кўзни қамаштирувчи бу келинчаклар марварид сингаридир. Балки, чекланган фикримиз уни англай олмас. Бошқа ояти каримада:

كَأَنَّهِنَّ أَلْيَاقُوتٌ وَالْمَرْجَانُ

“Улар (софлик ва оқликда) гўёки ёқут ва маржондирлар”. “Раҳмон” сураси, 58-оят.

Буюк Роббимиз биз билган дунё оламидаги биронта “гўзал”ни таърифлаб мақтагани йўқ. Ваҳоланки, қанчадан-қанча гўзаллар бу дунёдан ўтган ва ўтмоқда. Одамларни мафтун қилиб адаштирмоқда. Демак, бу хуснлар мақталишга арзимабди. Дунё қизларини шоирлар ўзларича бир нималарга ўхшатиб ёзишади, мақташади, куйлашади. Лекин имтиҳон учун яратилганлар қайда, роҳат учун яралтилганлар қайда?

Эй йигит! Бу фоний олам учун одамлар нималар қилмайди, нималарга рози бўлмайди!?

Дунё вафо қилмагандан кейин унинг ичидагилар вафо қилармиди!?

إِنَّا أَنْشَأْنَهُنَّ إِنشَاءً

“Дарвоқе, Биз уларни (оҳу кўз ҳурларни) дафъатан пайдо қилдик (яъни улар онадан туғилмадилар, балки Аллоҳнинг қудрати билан дафъатан пайдо бўлдилар).”

“Воқеа” сураси, 35-оят.

Ҳа, уларнинг оналари ҳам, оталари ҳам йўқ. Улар туғилмасдан яралдилар, уларни шундан буён ҳеч ким кўрмади ва муносиб кўрилгандан бошқа ҳеч ким кўра олмайди ҳам. Бу мукофотга эришиш осон эмас, албатта. Қара, ҳозир шу дунё қизларига етишиш қанча қийин! Ҳеч ким сенга узоқ йил боқиб, қийналиб тарбиялаб катта қилган фарзандини осонликча бериб қўявермайди. Бу учун албатта шунга лойиқ иш қилиш керак. Бундан ташқари қайнота ва қайнонани ҳам рози қилмай кўр-чи! Баъзилар буюм сотгандек сотишади, қизларини ҳам. Худди ўзлари яратгандай!

Шундай қилиб насиб бўлган бўлса бир амаллаб уйланиб дунё икир-чикирларига мубтало бўлиб, рўзғорга бошингни суқасан. Кейинги машаққатларчи, барчаси имтиҳон.

Демак, дунё никоҳига анча машаққат чекамиз экан, охират мукофотига эришиш ҳам осон эмас.

﴿٣٧﴾ عُرْبًا أْتَرَابًا ﴿٣٨﴾ فَجَعَلْنَهُنَّ أَبْكَارًا

“(Ёшда ҳам, хусну жамол ва қадду қоматда ҳам) бир-бирига тенг, эҳтиросли бокира қизлар қилиб қўйдик”.

“Воқеа” сураси, 36–37-оятлар.

Уларни Аллоҳ “бокиралар”, деяпти. Авваламбор уларни кўпликда келтирмоқда, қолаверса бу бокиралик биз билган ва тушунган ҳолда эмас. Абадиятнинг бокиралиги ҳам ўзига хосдир.

Кўрдингми биродарим! Бу хур қандайлигини тасаввур қилиш қийинлигини. Қандай қилиб бўлса ҳам шуларга етишишга ҳаракат қил! Наҳотки, шу қайғу ва ташвиш, дарду аламга тўлган ҳаётдан зерикмаган ва безимаган бўлсанг! Наҳотки, дунёнинг бевафолигини аччиғини тотмаган бўлсанг!

Муқаддас оятлар яна хурларни таърифлашда давом этмоқда:

﴿٣٩﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ

“(Улар) баланд кўтарилган тўшаклар (усти)дадирлар”. “Воқеа” сураси, 34-оят.

Баланд кўтарилган тўшаклар кайфиятини англаш мушкул. Уйингдаги юмшоқ тўшакларга ётганинда ўзингни қандай ҳис қиласан? Агар шу тўшак бир неча бор қалинлаштира ичига шўнғиб кетасан. Бу одамлар қўли билан ясалган оддий партўшаклардаги кайфият. Лекин роҳатланишлик учун яратилган, махсус кўтарилган жаннат тўшакларичи! Энди шу тўшакда чўзилиб ётган гўзал хурларчи! Сени шулар ёнида бўлишдан нима ҳам тўсиши мумкин! Бошқа оятда:

فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ۖ وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ۖ وَنَمَارِقُ

مَصْفُوفَةٌ ۖ وَزَرَابِيٌّ مَبْثُوثَةٌ

“У жойда баланд сўрилар ва (булоқ бўйига) қўйиб қўйилган қадаҳлар, (қатор) тизиб қўйилган ёстиқлар ва (ҳамма ёққа) тўшалган гиламлар бордир”.

“Ғошия” сураси, 13–16-оятлар.

Эй Аллоҳим! Бу қандай манзара? Бу қандай базм? Бу қандай тўй?...

Эй биродарим! Баланд сўрилар атрофига терилган гўзал тилло қадаҳларни кўз олдинга келтиряпсанми? Ҳаммаёққа тўшалган қалин гилам ва юмшоқ ёстиқларничи! Сен бу неъматларни ҳазил билма! Ҳозир сен улар ҳақида ўқиётган пайтингда ҳам, умуман булардан ғафлатда бўлган вақтингда ҳам, бу жойлар ва бу хурлар ўз хожасини кутиб турибди. Бу энди бўладиган иш эмас, ҳатто сен дунёга келмасдан олдин, балки неча минг йиллар аввал тайёрлаб қўйилган.

У жой ҳақиқий тинчлик ва саломатлик диёридир. Бундан ташқари жаннат аҳли жуда хотиржам. Ўзинг ўйла, агар инсон ўз ҳаётидан хотиржам бўлмаса кўнглига ҳеч қандай маишат сиғмайди.

Кези келганда шуни айтиб ўтиш ҳам лозимки, одамлар: “Бу дин бизларни ўз маишатимиздан қолдиради, буни турган битгани машаққат, бу гапларга амал қилсак лаззатлана олмаймиз...!” дейишади.

Бўлмаган гап! Эй нодон! Қара, Аллоҳ нимага чорляпти сени! Қуръон бизларни битмас, туганмас роҳат маскани бўлмиш боқий жаннатга ва унинг неъматлари-ю хурларига

уйланишга чақириб турса-ю, нодон кимсалар нималарни ўйлаб юрибди!

Нима, мусулмонлар мазани билмайдими? Йўқ, балки қандай яшашни фақат улар билишади. Мусулмонлар бу ҳаёт тезда тугайдиган синов босқичи эканини, бунинг эвазига ҳақиқий ҳаётни қўлга келтиришни ўйлашади. Шунинг учун юқорида айтилган абадий базмга қараб кетишяпти улар. Дунё неъматлари эса охираат боғлари олдида бир “кўрғазма”.

“Жаннатда кўрмоқ бор, емоқ йўқ!” деган сўз яҳудийлардан қолган. Биълакс, биз яшаётган ҳаёт азоблари ва роҳатлари дорул бақони тушуниш, фикрлаш ва ўйлаш учун берилган, десак тўғрироқ бўлса керак.

وَكَوَاعِبَ أْتْرَابًا ﴿٣٣﴾

“ ... (ёш ва хуснда) тенгдош хушқад (хур)лар.” “Набаъ” сураси, 33-оят.

Субҳаналлоҳ! Қаранг! Энг ҳаёли ва энг ғайюр Зот уларнинг қоматини таърифлаб:

حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٣٤﴾

“(Улар) чодирларда асралган хурлардир”,

демоқда. “Раҳмон” сураси, 72-оят.

Ибн Аббос розияллоху анху: “Бу оятдаги чодирдан мурод гавҳар уй, тўрт фарсахга тўрт фарсах бўлган ғовак гавҳардир (бир фарсах – уч километрдан саккиз километргача бўлган масофа). Унинг тиллодан бўлган тўрт мингта эшиги бор” дейдилар.

Умар ибн Хаттоб розияллоху анху: “Биласизларми “хиём” нима? У ичи ғовак дурдир”, деган эканлар. Тафсири Табарий.

Бу тафсирларда келтирилган шарҳлар билан танишгандан кейин улар нега яширилган марваридга ўхшатилаганини яхшироқ тушуниш мумкин. Сен гавҳарнинг қандай ялтирашини кўрганмисан? Кўрган бўлсанг, шу тошлардан чиройли нақшлар ўйиб ясалган улкан қасрни тасаввур қиляпсанми?

Сенинг тасаввурингдаги “қаср” у чодир олдида ҳеч нима бўлмай қолади. Чунки у биз билган марварид эмас! Бу тасаввур қилиш учун бўлган ўхшатишдир холос.

وَعِنْدَهُمْ قَصْرِاتٌ آلطَّرْفِ عَيْنٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهِنَّ بَيْضٌ مَّكُونٌ ﴿٤٩﴾

“Яна уларнинг олдиларида кўзларини (бегоналарга қарашдан) тийгувчи, гўё

яшириб қўйилган (оппоқ) тухумдек (захаланмаган) оҳу кўзлар бўлур”.

“Вас-сафот” сураси, 48-49-оятлар.

Бу оятда жаннат қизларининг баданлари яшириб қўйилган тухумга ўхшатилди. Бу ҳам фикрлашимиз учун осонроқдир. Тухумни кўрмаган киши бўлмаса керак оламда. Тухумнинг пўстлоғи анча мустаҳкам, яъни унинг бирон бир тешиги бўлмайди. Энди оятни тушуниш учун шу тухум қайнатилгандан кейин, арчилган ҳолатини кўз олдингизга келтиринг! Албатта унинг силлиқлиги ва юмшоқлиги кишини ажаблантирмай қолмайди.

... وَ فِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ﴿٤٨﴾

“...Бас, мусобақалашгувчи кишилар (мана шундай мангу неъматга етиш йўлида) мусобақалашсинлар.”

“Мутаффифун” сураси, 26-оятдан.

Сарвари олам марҳамат қиладилар

Ибн Касир ўз тафсирида ушбу ҳадисни келтирадилар:

Умму Салама розияллоҳу анҳо Росулulloҳ соллalloҳу алайҳи васалламдан сўрадилар:

– Эй Росулulloҳ менга мана бу:

﴿٢٢﴾ وَحُورٌ عِينٌ

оят ҳақида хабар беринг!

– Улар оппоқ хурлардир. Кўзининг қораси қоп-қора, оқи жудаям оқ, бургут қанотига ўхшайди.

– Мана бу:

﴿٢٣﴾ كَأَمْثَلِ اللَّوْئِي الْمَكْنُونِ

ояти ҳақида хабар беринг!

– Улар садафлар ичидаги дурнинг мусаффолиги каби мусаффордир.

– Мана бу оятчи?:

﴿٧٠﴾ فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ

– Юзлари нақадар гўзал бўлган аёллардир.

– Бунисичи?:

﴿٤١﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ

– Уларнинг юмшоқлиги – нозиклиги тухум ичидаги пардага ўхшайди.

– Энди мана бу:

﴿٣٧﴾ عُرُبًا أَتْرَابًا

ояти ҳақида хабар беринг!

– Улар дунё ҳаётида кампир ҳолатида жони чиққан (мўъмина) аёллардир. Аллоҳ таоло уларни Қиёмат куни ёшлари бир хил, жуда ҳам севимли – эҳтиросли бокира қиз ҳолатида яратади.

– Эй Росулulloҳ, дунё аёллари афзалми ёки ҳур айналар?

– Дунё аёллари ҳури айдан афзаллиги: кийимнинг ташқариси ичидан афзал бўлгани каби афзал.

– Нимага ундоқ?

– Дунёда тутган рўзалари, ўқиган намозлари, Аллоҳ учун қилган ибодатлари боис Аллоҳ уларнинг жасадларига оппоқ ипак кийимларни кийгизади, дедилар.

:

.

Марфуъ ҳадисда зикр қилинишича:

“Одамий аёллар ҳури айналардан етмиш минг маротаба афзалдир.”

* * *

Ойша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

» :

:

“

”

Росуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:
“Аллоҳ ҳури айнларни фаришталарнинг
айтган тасбеҳларидан яратган, уларга
Аллоҳнинг саломи бўлсин!”

Ибн Мирдавай ва Дайламий.

* * *

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан қилган
ривоятда Росуллоҳ соллаллоҳу алайҳи
васаллам шундай дейдилар:

”

•

”

“Жаннатга кирувчиларнинг энг аввалги
гуруҳи жаннатга тўлин ой суратида
кирадилар. Кейинги гуруҳ эса осмондаги
чарақлаб турган юлдузлар ҳолатида
жаннатга кирадилар. Уларнинг ҳар бири

учун бир жуфт аёл бўлиб, гўшларининг остидан иликлари кўриниб туради. Жаннатдагилар ёлғиз бўлмайдилар”.

Имом Бухорий ва Муслим.

* * *

Муъоз ибн Анас розияллоху анхудан ривоят қилинади. Росулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам: “Кимки (ғазабини) амалга оширишга қодир бўла туриб, аччиғини ютса, Аллоҳ таоло Қиёмат куни бутун халойиқ олдига чақириб, қора кўзли хурлардан хоҳлаганини олишга ихтиёр беради”, дедилар.

Абу Довуд ва Термизий ривояти.

* * *

Муъоз ибн Жабал розияллоху анхудан ривоят қилинади. Росулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам: “Дунё ҳаётида бирор хотин эрига озор берадиган бўлса, (жаннатдаги) хурлар: «Аллоҳ ҳалок қилгур, бу кишига озор берма! Сенинг ҳузурингда у вақтинчалик меҳмон, холос. Тез фурсатда сендан жудо бўлиб, бизнинг ҳузуримизга келади», дейишади”, дедилар.

Имом Термизий ривояти.

* * *

Имом Бухорий Анас ибн Молик розияллоху анхудан қилган ривоятда Росулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам бундай дейдилар:

”

”

“Агар аҳли жаннат аёлларидан бирортаси Ер юзига бир марта боқса, еру осмон ўртасини хуш бўйга тўлдириб ва ёритиб юборган бўлур эди. Унинг бошидаги рўмоли дунё ва ундаги барча нарсалардан афзалдир”.

Ибн аби Шайба: “Мусаннаф”.

Имом Аҳмад ва Табароний ривоятлари.

* * *

Убода ибн Сомит розияллоху анхудан қилинган ривоятда Росулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам шундай дейдилар:

”

:

” .

“Албатта шаҳид учун Роббисининг ҳузурида етти хислат бор:

1. Биринчи қатра қон чиқиши билан унинг гуноҳлари кечирилади.

2. Жаннатдаги ўрнини жони чиқмай туриб кўради.

3. Иймон зийнати билан зийнатланади.

4. Қабр азобидан ва Қиёматдаги даҳшатлардан омонда бўлади.

5. Бошига виқор тожи кийдирилади. Ундаги бир дона ёқут дунё ва ундаги барча нарсалардан афзалдир.

6. Етмиш икки ҳури айнга уйлантирилади.

7. Яқин қариндошларидан етмиш кишини шафоат қилиш ҳуқуқи берилади”.

* * *

Муъоз ибн Жабал розияллоҳу анҳудан

Жаннат қизлари

ривоят қилинади: Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар:

“Жаннат аҳли жаннатга гўё ҳаммаларининг кўзларига сурма тортгандай гўзал ҳолда, ўттиз ёки ўттиз уч ёшдаги йигит суратида кирадилар”.

Имом Бухорий ривояти.

* * *

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳу ривоят қиладилар: Мен: “Эй Росулulloҳ, жаннатда қўшиламмизми?”, деб сўрадим. Росулulloҳ саллоллаҳу алайҳи васаллам: “Жоним Унинг қўлида бўлган Зотга қасамки, қаттиқ куч билан қўшиласизлар. Агар киши яқинлик қилган аёлидан узоқлашса у дарҳол бокирага айланиб қолади”, дедилар.

Ибн Ҳиббон ривояти.

* * *

Абу Умома розияллоҳу анҳудан ривоят қилган ҳадисда Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламдан сўралди. “Жаннат аҳли яқинлик қиладими?” Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: “Ҳа, (эркакларда) маний бўлмаган ва (аёлларда) ҳайз бўлмаган ҳолда,

қаттиқ куч билан қўшилишади”.

Имом Табароний.

Имом ибн Қоййим роҳимахуллоҳ ўзларининг “Равзатул муҳиббин” китобида шу ҳадисни зикр қилиб, бу ҳадис мана бу оятга ишора дейдилар:

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَيَكْهُونَ ﴿٥٥﴾

“Шак-шубҳасиз жаннат эгалари бу Кунда (ўзлари истаган – орзу қилган) иш(лари) билан шод-хуррам бўлгувчидирлар.”

“Ёсин” сураси, 55-оят.

Аксар салафи солиҳлар “Бу оятдаги “иш”дан мурод, жаннатдаги аёлларнинг қизлик пардаларини очиш”, деб тафсир қилганлар.

* * *

Анас ибн Молик розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: Росулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам дедилар:

“Мўмин кишига жаннатда жуфти ҳалоллари билан қовушиши учун шунча-шунча, қувват берилади?

– Эй Росулulloҳ, бунга кишининг тоқати етадими?, деб сўрашди саҳобалар.

– Юз кишининг қуввати берилади”, деб жавоб бердилар Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам. Имом Бухорий ривояти.

* * *

Абдуллоҳ ибн Умар розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар: “Жаннат аёллари ўз жуфтларига ҳеч ким эшитмаган гўзал овозда қўшиқ айтиб берадилар...”

Имом Бухорий ривояти.

* * *

Абу Мусо Ашъарий розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар: “Жаннатда мўмин киши учун кенглиги олтмиш мил бўлган ковак марвариддан қилинган чодир бордир. Мўъминнинг барча жуфтлари ўша чодир ичида бўлиб, улар бир-бирларини кўрмаган ҳолларида айланиб юраверади”.

Муттафақун алайҳ.

Салафларимиз даъватларидан

Ибн Аббос розияллоҳу анҳу айтади: “Жаннатда бир хур бор, уни овунчоқ, дейишади, у тўрт нарсдан: мушк, анбар,

кофур ва заъфарондан яралган. Унинг лойи ҳаёт сувида қорилган. Аллоҳ унга “Бўл!”, деган – бўлган ва ҳамма ҳурлар унга ошиқдирлар. Агар ўша ҳур денгизга бир марта туфласа, унинг суви ширин бўлиб қолади. Унинг бўйнига: “Ким менга етишмоқни истаса, Аллоҳимга итоат қилсин!”, деб ёзилган.

“Танбеҳул ғофилин” китобидан.

* * *

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳу айтади: “Қуръонни Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламга туширган зотга қасамки, жаннат аҳлларининг чиройлари ва хуснлари мана бу дунёда қариллик зиёдалашганидек зиёдалашиб бораверади!”

* * *

Ибн Аббос розияллоҳу анҳу айтадилар: “Жаннат аҳлининг энг паст даражадагилари учун жаннатдаги ўрин 500 йил юриладиган масофадир ва унда 500 та ҳур бўлади. Дунё ҳаётидагидек хотини уни қучоқлайди, дастурхон унинг олдига қўйилади, аммо дунё ҳаётидагидек тўйиши билан тугаб қолмайди, ичимлик ҳам шундай”.

* * *

Имом Мужоҳид бундай дейди:

Язид ибн Шажара Раҳовий асҳоблари ичида хутба қилиб:

"Ҳозир дунёдаги барча нарса сизларга юзланиб турибди. Сиз душманга юзма-юз турган пайтингиз – осмон эшиклари, жаннат ва дўзах эшиклари очилиб, ҳурлар ўзларини зийнатлаб майдон тепасига келиб турган пайтдир. Қачонки мужоҳид йигит олдинга интилса, ҳурлар: "Эй Аллоҳим, ўзинг унга ёрдам бер!", дейишади. Агар мужоҳид ортга чекинса, юзларини тўсишиб: "Эй Аллоҳим, уни маъзур тут, мағфират қил!", дейишади. Эй йигитлар, сизларга ота-онам фидо бўлсин! Душман бўлган қавмга ташланинглари! Ҳур айналари хижолат қилманглари! Чунки мужоҳиднинг энг биринчи томган қон томчиси туфайли Аллоҳ унинг гуноҳларини кечиб юборади. Унинг олдида ҳур айналардан иккитаси тушиб, юзидаги чанг-тупроқларини артади ва унга: "Хуш келибсиз, сизнинг вақтингиз келди!" – дейишса, мужоҳид ҳам: "Сизлар ҳам хуш келибсиз, сизларнинг ҳам вақтингиз келди!", дейди."

Ибн Аби Шайба, “Мусаннаф”.

* * *

Мужоҳид олим Ибн Нуҳос шундай дейди: “Агар сен: Жиҳодга чиқмаслигим сабаби, хотиним фироқига менинг тоқатим етмайди. Мен унинг жамолига шайдо бўлиб, висолига ўрганиб қолганман, мен у билан ўзимни шодон, бахтли ҳис қиламан, дейдиган бўлсанг, бу гапинг ботилдир.

Сен умринг бўйи уни рози қилиш учун ҳаракат қиласан, лекин уни кўпинча норози ҳолда топасан. Аччиғи келиб қолган пайтида сени бутунлай инкор этиб юборади”.

Ибн Аббосдан қилган ривоятда Росули акрам соллаллоҳу алайҳи васаллам аёлларнинг ношукурлиги ҳақида гапириб:

• :

“Сен аёллардан бирига бир умр яхшилик қилиб келсанг ва бир марта ёмонлик кўрса, “мен сендан ҳеч қачон яхшилик кўрмадим”, дейди.” Имом Бухорий ва Муслим ривоятлари.

Қисқаси, сени у билан ҳаёт кечиришинг ва

ҳамсуҳбат бўлишинг сенга машаққату қийинчиликлар эвазига давом этади. Ажабо, шундай аёлнинг муҳаббати сени нурдан яралган, улкан қасрлар соясида, неъматлар лиқ тўла сурурли диёрларда бўлган ҳуру айн висолига етишдан тўхтатиб, ман қилиб қўйса-я!

Аллоҳга қасамки, шаҳиднинг қони қотмай туриб икки кўзи билан ҳури айн ҳусну жамолини кўришга муяссар бўлади. У ўта гўзалдир, ёш қиздир, гўёки ёқут-маржондир, сендан аввал унга на инсон ва на жин қўл урмагандир. Унинг сўзлари мулойим, қоматлари келишган, сочлари тим қора, қовоқлари нозиккина, ҳусни жамоли кўркаму беқиёсдир. Ўта назокатли, сухани ширин, хулқи гўзалдир, меҳру муҳаббати чексиздир.

Ақлли инсон шундай неъмат таърифини эшитиб, унинг висолига ошиқмайдими? Аллоҳ таоло шаҳидлар учун жаннатда бундай ҳури айнлардан бирини эмас, минглабини ваъда қилмоқда-ку!

Билгилки, бу дунёда ўз рафиқангдан иложсиз равишда ажрайсан. Агар аёлинг солиҳа бўлса, Аллоҳ сизларни албатта

охиратда бирга қилиб қўяди. Ўртангизда иложсиз бир ажралиш бор. У ўлимдир. Аёлинг солиҳа бўлса уни жаннатда албатта топасан ва бу топишингда у бутунлай бошқача бўлади. Унинг ёмон сифатлари бутунлай йўқолиб, хулқи гўзаллашган, қоматлари келишган, ранги-рўйи гўзаллашган қиз ҳолига қайтиб, ҳайзу нифосдан батамом покланган. Ҳатто гўзаллик бобида бу дунёда ҳурлар дунё аёлларидан қанчалик афзал бўлса жаннатга етишган аёлингни ҳурлардан шунча афзал ҳолда топасан. Агар сен бугунги кунда ўз аёлингни Аллоҳ йўлида жиҳод учун тарк этсанг, тез кунда Аллоҳ унинг ўрнига яхшироғини беради. Агар у аҳли жаннатлардан бўлса, албатта бирга бўласан...

Эй алданган инсон! Сени бу дунёнинг ўткинчи неъматлари-ю унинг зеб-зийнатлари абадий бахтга муяссар бўлишдан маҳрум этиб қўймасин.

Дунё бугун сени кулдирса эртага йиғлатади. Бугун хурсанд қилса, эртага хурсандчилик кетидан ҳалокатни олиб келади..."

“Машориъул ашвоқ” китобидан.

* * *

Замондош уламолардан Холид ибн Абдур Раҳмон Шойеъ шундай дейди:

“...Агар жаннатнинг келинчаклари ҳақида сўрасангиз, улар сийналари ҳамшакл, юзлари чечак, олма каби, кўкраклари анор мисоли, чаккаларига инжулар тизилган ва ҳузурларида латофат ва назокат ҳукмрон бўлган ҳури айндириллар.

Улар кўринсалар, юзларининг чиройидан қуёш хижолат бўлади. Табассум қилсалар, тишлари орасидан яшин чақнайди! Агар уларнинг муҳаббатига дуч келсанг, оловлар тўқнашган замон ҳақида нима билсанг, айт! Агар уларни қучоқласанг, бир-бирига чирмашган новдаларни эсла! Ўз аксингни худди сайқалланган ойнада кўргандек, уларнинг юзларида кўра оласан.

Унинг олдида қуёшнинг нури, юлдузлар нури қуёш нури олдида сўнганидек, сўнади. Ҳури айн замонлар ўтишига қарамай, гўзаллик ва чиройни, муҳаббат ва висолни зиёда қилади.

Агар у эрининг биқинидан ушласа, оҳ бу ушлашлик! Агар уни биқинидан қучса, оҳ бу қучоқлаш лаззати!

Хури айн куйласа, кўзу қулоқ лаззатланади. Мунислик кўрсатиб, ўзидан фойдалантирса, оҳ бу мунислик ва оҳ бу лаззатлар! Агар ўпса, бу бўсадан ширин нарса йўқ! Агар бирор «инъом» берса, бу «инъом»дан лаззатли ва ширин инъом бўлмас! Билдингизми?!... ”

* * *

Оламлар Роббиси каломида, Росулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам ҳадисларида, салафларимиз ҳамда уламоларимиз даъватларида тарғиб қилинган ва қизиқтирилган ғайбадаги қизлар бежиз эмас, албатта. Бунинг ўзига яраша ҳикматлари бор. Қизиқтириш асосан, жанг майдонидаги мужоҳидларни собит туриши ҳамда жиҳодга чиқиб ўлиб қолишдан қўрқаётган мусулмонларнинг шаҳодатга бўлган иштиёқини ошириш ва жангга чорлашдир. Чунки, мужоҳидлар жиҳод учун сафарга чиққан пайтда кўпинча бўйдоқ бўладилар. Бу, уйда оила, бола-чақалари қолса ҳам, узоқ муддат, узоқ жойларда дин учун аҳли аёлини тарк этиб, сабр қилаётганлар учун ҳам башорат ҳамда жиҳод туфайли уйлана олмай юрган йигитлар учун ҳам бир хушхабардир.

Шунингдек, турли баҳоналар билан эрини ёнида олиб қолиш мақсадида, муқаддас жиҳоддан тўсаётган аёлнинг эрига ҳам турткидир. (Шундай аёллар сабаб уммат бугун жаҳолат ботқоғидан чиқолмай қолди).

Мен ўзимнинг қисқа ҳижрат ва жиҳод ҳаётимдаги жангларда шаҳидлар билан бўлган кароматларни эшитиб ва кўриб шундай хулосага келдим:

Ҳар ким, у ким бўлишидан қатъи назар, бу бахтга етишай ва хурларга уйланай, деса, Аллоҳга иймон келтириб, унинг йўлида қаттиқ ишонч билан жиҳод қилса кифоя. Яъни, хоҳлаган мўмин буюк мақомга эришиши учун ҳозир ҳам имкон бор. Бу тарихий воқеа ёки баъзиларгагина хос бўлган мукофот эмас. Ким нимани астойдил хоҳлаб азм қилса ва интилса шунга эришади. Иншааллоҳ.

Аллоҳ таоло ўзининг заиф бандаларига хитоб қилади:

... وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ

الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا... ﴿١٤٥﴾

"... Ким дунё савобини истаса унга ўша

истаган нарсасини берурмиз. Ким охират савобини истаса, унга-да, истаган нарсасини берурмиз ...”

“Оли Имрон” сураси, 145-оятдан.

Албатта, “Эй-й... нима қиласан, узоқдаги нарсани? Бизга нақдидан гапир...!”, дейдиган нодонлар ҳам топилиши мумкин. Фурсаддан фойдаланиб, шундай фикрлайдиганларга ҳам жавоб бериб қўймоқчи эдим.

Эй инсон! Сиз охиратни узоқ, дунёни эса яқин, деб ўйлайсизми? Иймони мустаҳкам мусулмон бундай саёз фикрламайди. Юқорида Аллоҳнинг оятлари ва Росулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламдан жаннат ва ундаги хурлар ҳақида келган хабарларни ўқидингиз! Демак, улар ҳақиқат, шундайми? Энди айтингчи, сизга, сиз ўйлаётган эртанги кунингиз ҳақида бирон хабар келдими? Йўқ, албатта! Сиз эртанги кунни нақд санаяпсиз, ваҳоланки у гумон-ку! Эртага, ё бирор соатдан кейин тирик бўлишингизга бирон ҳужжат борми?! Нимага гумонга қаттиқ ишонамиз? Мисоли қоп-қоронғу зулматда кетаётган кўрга ўхшаймиз: олдинда биз кўрмаган ва кўра олмайдиган йўлнинг тугаши, яъни жарлик бор. Бизнинг

йўл тугашидан хабаримиз бор, аммо қачон ва қаерда... буниси номаълум. Биз шу ўринда ўзимизча: "марра ҳали узоқ бўлса керак", деган яхши гумон билан илдам қадам ташлаб кетмоқдамиз, холос.

Аммо бизнинг гумонимиз билан масофа узоқлашиб қолмайдику! Биз "қайси қадамим охиргиси экан!", деган хавфда бўлишимиз керак! Халқимиздаги "Тўридан гўри яқин..." деган мақол фақат кексаларга айтилган эмас. Ажал, дегани ёш танлаб ўтирмаслигини яхши биламиз. Шунинг учун қимматли ҳаётимизни гумон устига қурмайлик! Мана бу оятдагилардан бўлиб қолишдан қўрқишимиз керак:

...إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ...

"... улар фақат гумонларигагина эргашурлар ..." "Анъом" сураси, 116-оятдан.

Умматни муқаддас жиҳоддан тўсаётган хатарлардан бири ҳам шу "гумон" дир.

Уруш ўз қоидаларга эга. Куфр ўз аскарларини бу борада қаттиқ ушлайди, аммо ҳалол, ҳаромнинг фарқига бормайдиган аскарларнинг кўпи қайда йўқ бемани

фоҳишалар суратларига маҳлиё бўлиб кўтариб юришади ва жинсий ғаризаларини ўзаро ё махфий... қондириб “ҳаёт шу экан!...”, деб билишади.

Бечора махлуқлар, уларнинг на Роббиси бор, на жаннати. Уларни на хурлар кутади ва на бахт. Бадбахтлар ботил йўлида сабр қилишади, олдин кулишади, кейин куйишади.

Уларга қарши бўлган жиҳод узоқ вақт сабр талаб қилади, аммо мужоҳидлар сабри бежиз кетмайди.

Аллоҳ таоло марҳамат қилади:

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ ^ط إِنْ تَكُونُوا تَأْمُونًا فَإِنَّهُمْ
يَأْمُونَ كَمَا تَأْمُونَ ^ط وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
يَرْجُونَ ... ﴿١٤﴾

“Бу кофир қавми қувишда сусткашлик қилмангиз! Агар қийналаётган бўлсангизлар, улар ҳам сизлар қийналганингиздек қийналмоқдалар. (Лекин) сизлар Аллоҳ томонидан улар умид қилмаган нарсани (яъни савобни, шаҳидлик неъматига муяссар бўлишни, қолаверса, ғалаба

қозонишни) умид қилмоқдасизлар- ку?!...”

“Нисо” сураси, 104-оятдан.

Дарвоқе, куфр мукофоти тўғрисида, кофирлар ўз лашкарларига абадий жаннат, ҳақиқий фароғат ўрнига ўткинчи дунёнинг озгинасидан озгинасини, яъни ўзларидан ортганини бериб, кўкрагига чиройли темирчалар осиб, дазмолланган шимлару товоқдек шапкалар кийгизиб, хўроздек кеккайтириб, ўзларича фахрлантириб, баландпарвоз гапларни баланд бақириб, гапириб мукофотлашади.

Ана мукофоту мана мукофот! Бечора аскар, сал бўлса жонидан айрилиб қолай, деб қийналиб, зўрға ўз ерига бир амаллаб, турли баҳоналар билан қочиб, жамлаган илми-ю ақлини майдонга сочиб келсаю... унга қолган нарса – тақинчоқ – темир, ўйинчоқ эканда! Булар ҳам майли, тирик келган бир амаллаб кунини кўрар, аммо ўлганларчи?... Уларга нима мукофот?...

Ҳа, бу бадбахтларнинг мукофоти тирикларникидан ҳам каттароқ ва оғирроқ, ҳар хил латта-путталар билан безатилган, ғилдираксиз қўлма-қўл юрадиган, узун

“маркаб” – тобутлар бўлса керак?!

Йўқ! Бу ҳаммаси эмас! Ҳар кимга алоҳида бўлмаса ҳам, ҳаммасига жамлаб битта тошдан ҳайкал қўйиб, олдига гулхан ёқиб, гулчамбарлар қўйишади. Худди: “Билиб қўйинглар, бунақаларни оқибатда шундай ўт кутмоқда!...” деган маънони ифодалаётганга ўхшайди.

Ҳа, ўзлари ўтда ёнаётгани етмагандек ўлганларнинг устидан кулиб, совуқ тош ҳайкал тагига қўйилган гулга бало борми? Бу гулларни қанча кўпайтирган билан хўмрайган тош ҳеч қачон хурсанд бўлиб кулолмайди-ку!

Бу гулларни бетон билан ёпилган даҳшатли қабрга ҳам киргизиб бўлмайди! Руҳлари шод бўлармиш, менимча улар: “Йўқол!!!... Гулларинг бошингда қолсин!!!... Қўшмозор бўлгурлар!!!...”, деяётган бўлишса керак.

Кўмишдан бошқага ярамаганлари етмагандек яна аҳмоқона маросимларини айтмайсизми!

Ақлсиз тирикларнинг бундай мукофотлари ақлли ўликлар ҳасратини зиёда қилишдан нарига ўтмайди!

Ҳа, оқибат абадий диёр! Абадий азоб билан

роҳат тенг бўладими?! Абадий тўй билан абадий аза тенг бўладими?! Неъматга неъмат билан, роҳатга роҳат билан етилмайди!

*Ол қурол, эй мужоҳид!
Мустаҳкам тур, мустаҳкам!
Тўй муборак, эй шаҳид!
Қандингни ур, қандингни!*

“Мен ёлғизман”, деб ўйламанг! Навбатингиз қачон билмайсиз. Мумкин сиз кўраётган мана шундай ёруғ кунларнинг бирида, тўсатдан шаҳодат лаззати, учрашув онлари сизга ҳам насиб бўлар! Ноумид бўлманг! Ноумид шайтон ва унинг дўстларидир.

Келинг, азиз биродар! Шу ерда гапни қисқа қилиб, жаннат қизлари ҳақида келган оят ва ҳадислар мазмунига таяниб битган шеъримни сизга ҳавола қилай. Шояд шаҳодатга бўлган шавқингиз яна ҳам ортса.

ЖАННАТ ҚИЗЛАРИ

Номи зотиға муносиб „Хури айн“,
Сақлаб қўйилган ҳеч кимга кўрсатмайин.

Тўғилмаган, роҳат учун хос яралган,
Ҳушинг олар жамолидан нур таралган.

Ҳақиқат баён қилди Қуръони карим,
Китоблар ёзилган қилсангиз ҳам шарм.

Унга ҳусн берган жамил Зот мақтади,
Боқий ҳаёт лаззатли қилиш хоҳлади.

Чунки эр фитратин жуда яхши билар,
Бизлар учун гўзал оқибатни тилар.

Кўрган киши лол қоларкан чиройидан,
Нозланиб чиқаркан кулиб саройидан.

Юрар жилваланиб, қарар кўзин сузиб,
Ҳақиқат бу, афсона ё эмас кизб.

Ёзолмадим ривоятлар тамомини,
Уялсангиз ўқиманг, шеър давомини.

Келинг дўстим, бахт нелигин қисса қилай,
Сизга шундай оқибат — фароғат тилай.

Жаннат шундай манзараки, айтиб бўлмас,
Абадият муҳрланган асло ўлмас.

Хафалик йўқ, касаллик йўқ, бари даво,
Иссиқ ёз йўқ, совуқ қиш йўқ, ажиб ҳаво.

Яшил боғларнинг қуш овози кўп ёқар,
Бири асал, бири сўтдан дарё оқар.

На уйқу бор, на машаққат, на маломат,
Инсон учун айни шу бахту саодат.

Емак, ичимликлар ҳам муҳайёдир — тайин,
Неъматлар зиёда бўлади кун сайин.

Жаннатга қари чол ва кампир кирмайди,
Ўғил ва қиз бўлиб кирар, қаримайди.

Инъомларга мамнунликдан кўнгул тўлиб,
Асло тўшмас бу кайфият ғамгин бўлиб.

Қалин боғлар остидан анҳорлар оқар,

Юмшоқ ипак тўшакларда қизлар ётар.

Оҳу кўзли абадий бокира қизлар,
Дуо қилинг, насиб бўлса кўрасизлар.

Ёқут мисол гўё яширинган маржон,
Ҳар боққанда инсонга бағишлайди жон,

Ястаниб ётганин кўрсангиз сўрига,
Ўтकिр нигоҳ боқса кирар қалб тўрига.

Либосининг чиройидан кўз қамашар,
Кийим ичра кўринар тан кўп ярашар.

Арчилган тўхум каби оқ — нозик бадан,
Илиги ҳам кўринаркан болдиридан.

Фикрлаган айтар: „Гўё юмшоқ шиша!“
Кўрмагунча тушунмаймиз биз ҳамиша.

Бундай покизалик ақлга сиёмагай,
Кўз кўрса хурсанд бўлганидан йиғлагай.

Бахтли инсонлар уларга ўйланаркан,
Ожиз тиллар таърифига қийналаркан.

Аслан мужоҳидлар учун тухфадир бу!
Жанг бошланса ўз жуфтини кутадир у.

Кирар экан баъзан мужоҳид тушига,
Башорат қилар унга ўйланишига:

„Сабр қилгин, яна оз вақт, собит тургин!
Мен сенгаман, гуноҳлардан узоқ юргин!“

— Дея кўтаргувси ошўқасин шавқин,
Шаҳодатга бўлган интилишин завқин.

Мужоҳидлар жанг қилган кун тушар настга,
Бир тўдаси кузатаркан басма-басга.

Хурсанд жуда жуфтида кўрса шижоат,
Гар орқага қочса бўлар кўп хижолат.

Шаҳид бўлиши биланоқ ёпишаркан,
Баъзилар шү сабаб жунуб бўлишаркан.

Кўкраги анор каби доим тик турар,
Шаҳид бўлган бошин қўйиб жонин берар.

Баъзан мужоҳид ноилож ёлғиз юрар,
Чеккан машаққати уни хурсанд қилар.

Шунинг учун қилиб бардош сен ҳам кутгил!
Бир қўшилсанг дунё эсдан чиқар буткил.

Дил мунаввар қилар қаро шахло кўзи,
Фақат ҳожасига экан ширин сўзи.

Назар солса бу дунё хўп нурга тўлар,
Кўрган киши кечиб умр мажнун бўлар.

Узукка кўз ярашгандек тахт ўзрадир,
Фақат қарашлиги ўзи бахт сизгадир.

Беихтиёр „Субҳаналлоҳ!!!“, дейсиз шунда,
Учрашувни сизга насиб қилган кунда.

Эсин йўқотур эрлар кўрган чоғидан,
Кирсанг чиқгинг келмас шинам қучоғидан.

Аллоҳ йўлида жиҳодга интилишга,
Шояд ҳавас қилсангиз шаҳид бўлишга.

Дунёдаги жуфтлик асил роҳат эмас!
Чанқоқ инсон денгиз томчисига тўймас!

Ёлғончини лаззатин фикрлагин хўш!
Жасадинга роҳатни қайдан олар гўш?

Бу фақат Яратганнинг қудратидандир,
Бизларга намуна бир ибратидандир.

Оддий қараш билан ҳаяжонли кўзинг!
Тўйдиролмай ҳайрон бўласанку ўзинг!

Ҳис-туйғулар ёнар запирилса ширин,
Ажиб мўъжизалар эмасму яширин?!

Аллоҳ наздида зарра қадри бўлмаган,
Шундоқ бўлса, қандай экан қадрлаган?

Бу шаҳватлар жаннат олдида ўйинчок,
Қаро ер ютгуси қилсанг ҳам кўп қучоқ.

Ҳар қанча кучли завқ тугашлиги ёмон,
Фақат боқий ҳаёт қилгувчи беармон.

Кўз очиб дунёни кўрган алданмасин!
Ҳақиқий ҳаёт очмасин шармандасин.

Қани кам бўлса ҳам бўлса эди давом,
Бу неъматни дунё қисмати тез тамом.

Ўткинчига ҳайрон бўлганлар маҳлиё,
Битмас неъмат қараб қилса керак ҳаё.

Фаносидан маҳрум бўлиш мушкул эмас,
Асосий — бақосидан айирмаса бас.

Бу шеър балки баъзи қирраларни очар,
Мумкин ўқиб яна оз-моз ўйқунг қочар.

Агарчи инсоннинг ақли кўп заифдир,
Фикрлаш хоҳламаганларга ҳайфдир.

Кўз олдингга келтиролмасанг ҳам майли,
Очилар кўп фикр маълумот тўфайли.

Жаннат нималигин оз-моз тўшунсин, деб,
Фикр — ақл ишлатиб солиштира син, деб.

У ёқ бу ёққа қараб, бўлиб хижолат,
Ёздим, шояд ўйғонса, деб бир шижоат.

Ажаб эмас кирса ғафлат хонангга нур,
Бокирага етмоқ учун жиҳодга юр!

Пардасини кўтарса бир қараб кулиб,
Аҳли дунё тикилганда қолар сўюб.

Тасаввур қил ўпишни юмшоқ лабидан,

Асал ширин бўлмас сўлагин таъмидан.

Киши тўймас ширин хушбўй димоғидан,
Истак ўчмас қувват кетмас жимосидан.

Таққослашга топиш қийин мисолини,
Инсонни маст қилгувчи хўб висолини.

Каломига ёд қилди кўп карамли Зот,
Тафсирларни ўқиганлар дейди: Вой-доғ!

Бир шеър билан таърифлаб бўлгандек эмас,
Кўз очиб юмгунча бир кўргандек эмас.

Жуфти ҳалолин кутар орзиқиб жуда,
Лекин йиғит билмас, йўқдир хаёлида.

„Эй менинг беҳабар ошўқам, билмаган!
Сенга муҳтожлигим фараз ҳам қилмаган!

Билганида дуоларда эслаб турар,
Ёлғиз қолганида ўйлаб, хаёл сурар“.

Қалби сафо заррача топилмас ғараз,
Шундай вафодорки, қилиб бўлмас фараз.

Бир кўриш афзал минг марта эшитгандан,
Қандай етиш ўйланг китоб беркитгандан.

Жаннат неъматларидан бу биттасидир,
Фанодан афзал унинг бир латтасидир.

Дунёда эди у, Вақтинчалик қоим,
Камаймайди кучинг асло, ошар доим.

Юмшоқ кўрна, тўшаклар кайфи ноаён,
Ширин қўшиқлар кўйлар ётиб ёнма-ён.

"Бизлар хушхулқ гўзал юзли аёллармиз,
Улуғ зотлар учун жуфти ҳалоллармиз..."

Ҳалолидан ўзгасини кўзламайди,
Хафа қилувчи сўзларни сўзламайди.

Ҳаётбахш сўзларин қиларкан нашида,
Ширин овоз, ажиб оҳанг кўйлашида.

Ҳозир „Ёзишга бу уялмапти!“, дерсиз,
Кўрсангизку, ҳеч нима айтмапти, дейсиз.

Мужоҳидни баъзан аёли қийнаса,
Маломат қилганин қани у тингласа.

„Аллоҳнинг дўстига бўлмагин ношукр!
Айрилиб сўнг афсус қилма, шўринг қургур!“

Дейишлиги ҳадисларда битилгандир,
Бир эслатмоқ фойдали, деб айтилгандир.

Мўминани бу хабар хафа қилмасин!
Мендан афзал, дебон ўзин кам билмасин!

Мақтанишни рашк соҳиби кўпроқ сўяр,
Ҳуснда ўздан афзалин кўрса кўяр.

Бироқ, муслималар жаннатга кирганда,
Интилмайсиз ҳурга, сиз уни кўрганга.

Фахрланар у ерда ҳурлар ичига,
Насиб қилсин, бўлар аммо гўзал жуда.

Жаннатга кирса гар ҳурга малика денг,
Канизалар ҳусни унга бўлмайди тенг.

Асл орзуларингизга етарсиз тезда,
Дуо қилиб буюк йўлда юрган кезда.

Шудур ҳаёт, шудур неъмат, бахту камол,
Кўркам боғнинг гули эрур соҳибжамол.

Узун сочли, бир хил ёшли, хушбўй райҳон,
Дунё орзу ҳавасларни қилар пайҳон.

Биллур ичра чорлар сизга қилиб ниго,
Мақтаб-мақтаб васфин қилолмайсиз адо.

Олтин қадаҳ, нозик кўлдан шароб ичиб,
Юмшоқ бадан ўз қарига ютар қучиб.

Оҳ, бу неъмат, оҳ, бу кунлар насиб қилсин,
Жўш урганлар, гўмроҳ юрганлар ҳам билсин.

Юрибсан эй йигит, роҳатни кўрдим, деб,
Жавлон уриб, ёшлик гаштини сурдим, деб.

Ишлат ақлинг, чуқур ўйла, гап бу ёқда!
Лаззат қайда, роҳат қайда, сен қаёқда?

Аллоҳга қизғанмай ўз жонингни берсанг,
Етмиш икки ҳур сенгадир, қара кўрсанг.

Эй Худоим! Биз гуноҳкор бандаларга,
Раҳм қил ҳақ олдида шармандаларга.

Қилиб шавқу зиёфату „тўй“га ҳавас,
Озод қушга дунё туюлди бир қафас.

**Мүяссар қил, инондик ғайбу боқийға,
Раҳм айла заиф банданғни оҳиға!**

**Сабр бергин бизға, манзилға етгунча,
Жасағ ичра турған ширин жон кетгунча.**

**Шундай тугағи тўқсон тўққиз мисра ҳам,
Жаннат қизларига битилган қисса ҳам.**

Мана, қисқа муддатда ёзилмаган қисқа китобни ҳам қисқа вақтда тез ўқиб тугатдингиз. Сизга ҳам ўзи қисқа, маъноси кенг сўзлар билан, узун кўринган қисқа ҳаётингиз мобайнида, яратган Эгамнинг кенг раҳматига лойиқ бўлишингизни тилаб қоламан!

Бўш келманг куёв!...